

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 231.789 van 29 juni 2015
in de zaak A. 208.013/XIV-35.759**

In zake : Fernand PLAETEVOET
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Sophie Gruwez
 kantoor houdend te 8906 Elverdinge
 Steentjemolenstraat 45
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de gouverneur van de provincie West-Vlaanderen
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bernard Derveaux
kantoor houdend te 1000 Brussel
Verenigingstraat 28
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 18 februari 2013, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de gouverneur van de provincie West-Vlaanderen van 24 januari 2013 waarbij de aanvraag tot hernieuwing van de vergunning voor twee wapens model 4 van 13 maart 2007 onontvankelijk wordt verklaard en waarbij verzoeker het recht wordt ontzegd om nog langer vuurwapens en bijhorende munitie te bezitten.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Ines Martens heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 25 maart 2015.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Bernard Derveaux, die verschijnt voor de verwerende partij, is gehoord.

Auditeur Ines Martens heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker heeft een sportschutterslicentie en is via die hoedanigheid in het bezit van acht vuurwapens geregistreerd onder model 9. Verzoeker bezit tevens twee vuurwapens geregistreerd via model 4, met name een revolver, merk Ruger, kaliber 22LR en een geweer, merk Erma, kaliber 22LR.

3.2. Op 13 maart 2007 dient verzoeker bij de gouverneur van de provincie West-Vlaanderen een aanvraag in tot hernieuwing van zijn vergunningen voor de twee voormelde vuurwapens geregistreerd via model 4.

3.3. De gouverneur beslist op 24 januari 2013 dat de aanvraag van verzoeker van 13 maart 2007 tot hernieuwing van zijn vergunning voor twee vuurwapens onontvankelijk is. Daarnaast wordt in dezelfde beslissing aan verzoeker het recht ontzegd om de overige acht vuurwapens die op zijn naam zijn geregistreerd via model 9 en de bijhorende munitie, nog voorhanden te hebben.

Deze beslissing steunt op de volgende motivering:

“4.1. De heer Plaetevoet is veroordeeld als dader of medeplichtige wegens één van de misdrijven bedoeld in artikel 5, § 4, 1° tot 4°, meer bepaald blijkt uit de stukken dat betrokkene veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank te Veurne op 20/08/1993 wegens opzettelijke slagen en verwondingen (art. 398 Sw).

4.2. Uit het voorgaande blijkt dat de aanvraag van de heer Plaetevoet onontvankelijk is op basis van artikel 5 § 4 Wapenwet.

4.3. Mijn ambt heeft hierin slechts een gebonden en geen discretionaire bevoegdheid, namelijk door de toepassing van de wapenwet, meer bepaald van artikel 5 § 4.”

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

Ambtshalve exceptie wat het voorwerp van het beroep betreft

Uiteenzetting van de ambtshalve exceptie

4. Het auditoraat werpt in zijn verslag ambtshalve op dat het beroep *ratione materiae* niet ontvankelijk is voor zover met de bestreden beslissing aan verzoeker het recht wordt ontzegd om de acht vuurwapens en bijhorende munitie te bezitten, die op verzoekers naam zijn geregistreerd onder model 9 als houder van een sportschutterlicentie. Geoordeeld wordt dat luidens artikel 30 van de wapenwet tegen een dergelijke beslissing een georganiseerd administratief beroep open staat bij de minister van Justitie of zijn gemachtigde. Een dergelijke beslissing is aldus niet in laatste aanleg genomen en derhalve niet vatbaar voor een annulatieberoep voor de Raad van State.

5. Verzoeker betwist in de laatste memorie de door het auditoraat gemaakte conclusie. Hij wijst er op dat beide onderdelen van de bestreden beslissing in één en dezelfde beslissing werden genomen, waarbij het laatste artikel ervan vermeldt dat een beroep mogelijk is bij de Raad van State. Hierbij wordt geen onderscheid gemaakt tussen een of ander onderdeel van de bestreden beslissing, zodat hij er op mocht vertrouwen dat hij een beroep kon indienen tegen de volledige beslissing.

Beoordeling

6. Artikel 30 van de wapenwet luidt:

“Beroep staat open bij de minister van Justitie of bij zijn gemachtigde in geval van het ontbreken van een beslissing van de gouverneur binnen de in artikel 31 bedoelde termijnen, of tegen de beslissingen van de gouverneur tot weigering, beperking, schorsing of intrekking van een erkenning, een vergunning of een recht, behalve tegen beslissingen inzake onontvankelijke aanvragen.

Op straffe van onontvankelijkheid wordt het gemotiveerd verzoekschrift aangetekend verzonden aan de federale wapendienst uiterlijk vijftien dagen na vaststelling dat er geen beslissing werd genomen binnen de in artikel 31 bedoelde termijnen of na kennisname van de beslissing van de gouverneur, vergezeld van een kopie van de bestreden beslissing. De uitspraak wordt gedaan binnen zes maanden na de ontvangst van het verzoekschrift.”

Dit voorschrift bepaalt een georganiseerd administratief beroep bij de minister van Justitie of bij zijn gemachtigde tegen het in de voormelde bepaling opgesomde stilzitten of opgesomde beslissingen van de gouverneur (Cf. GwH 19 december 2007, nr. 154/2007, punt B.60.1). Door de devolutieve werking van het georganiseerd beroep verwerft de beroepsinstantie op grond van deze bepaling de beslissingsmacht over de zaak zelf, op dezelfde wijze als de gouverneur.

Wanneer tegen een administratieve handeling een georganiseerd administratief beroep openstaat, is alleen de in laatste aanleg genomen beslissing, die in de plaats komt van de eerste beslissing, vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State. Een georganiseerd administratief beroep

moet derhalve op rechtsgeldige wijze worden uitgeput opdat een beroep bij de Raad van State toegelaten kan worden.

7. De bestreden beslissing heeft een dubbel voorwerp. Enerzijds beslist de gouverneur over verzoekers aanvraag tot hernieuwing van zijn vergunning voor twee vuurwapens. Hij steunt hierbij op artikel 48, tweede lid, gelezen in samenhang met artikel 11, § 3, tweede lid en met artikel 5, § 4 van de wapenwet. Aangezien artikel 30, eerste lid, van de wapenwet het aldaar bepaalde administratief beroep uitdrukkelijk uitsluit ten aanzien van beslissingen inzake onontvankelijke aanvragen, staat tegen dit voorwerp van de beslissing enkel het voorliggende beroep tot nietigverklaring open.

Anderzijds beslist de gouverneur in de bestreden beslissing eveneens tot het intrekken van verzoekers recht op het voorhanden hebben van de acht vuurwapens die op verzoekers naam zijn geregistreerd onder model 9 als houder van een sportschutterslicentie en van de bijhorende munitie. Dit voorwerp van de bestreden beslissing steunt op artikel 13, eerste lid, van de wapenwet, dat aan de gouverneur de bevoegdheid verleent om, indien blijkt dat het voorhanden hebben van de in artikel 12 van de wapenwet bedoelde wapens de openbare orde kan verstoren, het recht om het wapen voorhanden te hebben, te beperken, schorsen of in te trekken. Op grond van het hiervoor aangehaalde artikel 30, eerste lid, van de wapenwet, staat tegen dergelijke beslissing een administratief beroep open bij de minister van Justitie of zijn gemachtigde.

Verzoeker heeft het voormelde georganiseerd beroep niet ingesteld in zoverre door de bestreden beslissing het recht wordt ingetrokken om de acht wapens die op zijn naam zijn geregistreerd onder model 9 als houder van een sportschutterslicentie en de bijhorende munitie, nog voorhanden te hebben. Aangezien de bestreden beslissing aldus wat dit voorwerp betreft, geen in laatste aanleg genomen beslissing is, is het voorliggende beroep niet ontvankelijk wat dit voorwerp betreft.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij in de laatste memorie stelt dat de bestreden beslissing als één geheel dient te worden gezien nu er in de bestreden beslissing geen onderscheid wordt gemaakt tussen een of ander onderdeel ervan. Beide onderdelen van de bestreden beslissing hebben betrekking op duidelijk van elkaar onderscheiden voorwerpen die, zoals zo-even is gesteld, elk op eigen rechtsgronden steunen en waartegen onderscheiden rechtsmiddelen kunnen worden aangewend. Het feit dat onder artikel 4 van de bestreden beslissing zonder enige nuancering is vermeld dat beroep tegen de bestreden beslissing mogelijk is bij de Raad van State, doet hieraan geen afbreuk. Het komt immers aan een orgaan van het actief bestuur niet toe een eigen, van het recht afwijkende interpretatie te geven van de ontvankelijkheidsvoorwaarden die de toegang tot de Raad van State regelen.

8. Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de intrekking van het recht tot het voorhanden hebben van de acht wapens die onder verzoekers naam zijn geregistreerd onder model 9 als houder van een sportschutterlicentie en de bijhorende munitie.

Onder “de bestreden beslissing” wordt hierna enkel de bestreden beslissing begrepen in zoverre ze de aanvraag tot hernieuwing niet ontvankelijk verklaart. Het navolgende onderzoek van het voorliggende beroep betreft enkel de aldus beperkte beslissing.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

9. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ (hierna: de wet van 29 juli 1991). Hij is

van oordeel dat er een schending is van de materiële motiveringsplicht. Hij zet uiteen dat de bestreden beslissing verwijst naar een veroordeling door de correctionele rechtbank te Veurne op 26 augustus 1993 wegens slagen en verwondingen (art. 398 van het Strafwetboek). Verzoeker verwijst naar het bijgebrachte “uittreksel uit zijn strafregister” en stelt dat hij niet in 1993 is veroordeeld.

In de memorie van wederantwoord voegt verzoeker daar nog aan toe dat in de bestreden beslissing ook wordt verwezen naar het ongunstig advies van de procureur des Konings te Veurne en waarin wordt verwezen naar een veroordeling wegens opzettelijke slagen en verwondingen op 26 augustus 2003, terwijl uit het bijgebrachte attest van goed gedrag en zeden blijkt dat hij in 2003 niet veroordeeld werd.

In een laatste memorie wijst verzoeker er, voor zoveel als nodig, nog op dat hij sedert 1993 geen enkele veroordeling meer heeft opgelopen en dat zijn verzoek tot eerherstel, dat betrekking heeft op de veroordeling van 1993, gunstig werd geadviseerd door de procureur-generaal bij het Hof van Beroep te Gent.

Beoordeling

10. Verzoeker voert in het opschrift van het middel formeel de schending aan van de wet van 29 juli 1991, terwijl hij “van oordeel is dat er een schending is van de materiële motiveringsplicht”, wat hij ook herhaalt in zijn navolgende procedurestukken. Uit de uiteenzetting van het middel kan worden afgeleid dat hij in wezen de schending van dit voormelde beginsel aanvoert - hij stelt dat de “motivering” niet correct is - zodat het middel dan ook vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

11. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk

bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad van State niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Voorts mag enkel met de formeel uitgedrukte motieven rekening worden gehouden.

12. De formele motivering van het bestreden besluit is hiervoor weergegeven (*supra*, punt 3.3.). Daaruit blijkt dat verzoekers aanvraag onontvankelijk wordt verklaard omdat hij op 26 augustus 1993 door de correctionele rechtbank te Veurne werd veroordeeld als dader of medeplichtige wegens opzettelijke slagen en verwondingen, zijnde een misdrijf zoals bepaald in artikel 398 van het Strafwetboek. Deze veroordeling blijkt uit het in het administratief dossier gevoegde uittreksel uit het strafregister en blijkt overigens ook uit het door de stad Veurne uitgereikte uittreksel uit het strafregister (model 1 in toepassing van artikel 595 Sv.) van 8 oktober 2012 - door verzoeker “attest van goed gedrag en zeden” genoemd -, dat verzoeker samen met zijn verzoekschrift heeft bijgebracht.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens.

13. Het in de laatste memorie aangevoerd argument dat het door verzoeker ingediend verzoek tot eerherstel, dat betrekking heeft op de veroordeling van 1993, gunstig werd geadviseerd door de procureur-generaal bij het Hof van Beroep te Gent, doet geen afbreuk aan wat voorafgaat. Zolang er geen uitspraak was over die aanvraag tot herstel in eer en rechten, kon de gouverneur er bij het nemen van het bestreden besluit redelijkerwijze geen rekening mee houden en een

eventueel later herstel in eer en rechten heeft geen gevolgen voor wat de wettigheid betreft van de bestreden beslissing.

In zoverre verzoeker voor het eerst in de memorie van wederantwoord kritiek uit op het advies van de procureur des Konings te Brugge waarin wordt verwezen naar “een veroordeling wegens opzettelijke slagen en verwondingen opgelopen op 26 augustus 2003”, toont hij niet aan dat hij deze kritiek niet reeds in zijn verzoekschrift had kunnen ontwikkelen. Aldus geeft verzoeker op laattijdige en niet-ontvankelijke wijze een nieuwe grondslag aan zijn middel. Het kan derhalve niet tot nietigverklaring leiden en dit los van de vraag of de in het betrokken advies vermelde datum geen materiële vergissing betreft.

14. Het eerste middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

15. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het recht van verdediging. Hij zet uiteen dat de bestreden beslissing feiten toevoegt zonder dat hij daarover werd gehoord waar vermeld wordt dat hij een minnelijke schikking zou hebben gekregen voor slagen en verwondingen en wapens in 2010 voor feiten gepleegd in 2009. Verzoeker benadrukt dat hij nog nooit enig strafbaar feit heeft gepleegd met wapens en dat er “zomaar zaken [worden] toegevoegd in de beslissing zonder dat verzoeker de kans heeft om er op te wijzen dat dit niet klopt”.

In een laatste memorie voegt verzoeker toe te betreuren dat in het auditoraatsverslag te lezen is dat het recht van verdediging niet van toepassing is in geval van hernieuwing van een wapenvergunning terwijl het strafrecht een belangrijke rol speelt bij de beoordeling van dergelijke aanvragen.

Beoordeling

16. Los van de vraag of het recht van verdediging te dezen geldt, blijkt het standpunt van verzoeker uit te gaan van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Uit de hiervoor weergegeven formele motivering blijkt immers dat de bestreden beslissing steunt op verzoekers veroordeling door de correctionele rechtbank te Veurne op 26 augustus 1993 wegens opzettelijke slagen en verwondingen (artikel 398 van het Strafwetboek). De vermelding van het feit dat verzoeker een minnelijke schikking kreeg voor slagen en verwondingen en wapens in 2010, hetgeen trouwens steun vindt in het advies van de lokale politie van 17 oktober 2012, is dan ook geen gegeven waarop de bestreden beslissing steunt.

17. Het tweede middel kan niet tot de nietigverklaring leiden.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

18. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de redelijke termijn omdat de gouverneur er bijna zes jaar over heeft gedaan om over zijn aanvraag te oordelen.

Verzoeker wijst er in de memorie van wederantwoord op dat er een procedure tot herstel in eer en rechten hangende is waardoor er mogelijks, ingeval een nieuwe beslissing dient te worden genomen, reeds eerherstel zal zijn gebeurd. Hij betwist dan ook de stelling van de verwerende partij dat hij geen belang zou hebben bij het middel. Daarnaast wijst hij er ook op dat het bestuur hem jarenlang toelaat om wapens te hebben en te gebruiken, in afwachting van een beslissing, om dan van de ene dag op de andere te oordelen dat hem alle wapens moet worden ontnomen.

In de laatste memorie herhaalt verzoeker, nu in het auditoraatsverslag ook gesteld wordt dat hij geen nadeel heeft ondervonden door het overschrijden van de redelijke termijn, dat het bestuur hem jarenlang in de waan laat dat alles in orde is, om dan van de ene op de andere dag te beslissen dat hem alle wapens moeten worden ontnomen. Hij voegt er nog aan toe dat het argument dat de provinciebesturen overstelpt werden met aanvragen niet rechtvaardigt dat het zes jaar duurt vooraleer een beslissing wordt genomen.

Beoordeling

19. Verzoeker voert in het middel de schending aan van de redelijke termijn. Opdat het middel ontvankelijk zou zijn, dient verzoeker te doen blijken van het vereiste belang bij dit middel. Het staat meer bepaald aan verzoeker om aanneembaar te maken dat hij *in concreto* is benadeeld door de vertraging bij het nemen van de bestreden beslissing en dat de vernietiging wegens overschrijding van de redelijke termijn hem een voordeel oplevert.

Het argument ter zake van verzoeker dat een procedure tot herstel in eer en rechten aanhangig is, waardoor mogelijks, indien er een nieuwe beslissing dient te worden genomen, eerherstel zal verleend zijn, leidt niet tot die conclusie daar dit argument veeleer aantoont dat verzoeker mogelijks belang zou hebben gehad bij een nog latere beslissing, doch niet dat hij door het overschrijden van de redelijke termijn een nadeel heeft geleden. Om dezelfde reden leidt het argument, dat hem gedurende de gehele onderzoekstermijn toeliet de wapens te bezitten en te gebruiken, niet tot een andere conclusie.

Uit wat voorafgaat, volgt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing wegens de overschrijding van de redelijke termijn een voordeel oplevert voor hem.

20. Het derde middel is niet ontvankelijk.

D. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

21. In een vierde middel voert verzoeker machtsmisbruik aan en een schending van het redelijkheidsbeginsel. Hij zet uiteen dat de gouverneur niet alleen bijna zes jaar na de aanvraag heeft beslist, maar dat deze daarbij niet alleen een standpunt inneemt over de twee wapens waarop de aanvragen betrekking hebben maar bovendien ook beslist dat hij niet langer zijn andere wapens mag bezitten. Door uitspraak te doen over wapenbezit dat niet het voorwerp uitmaakte van de aanvragen, is er volgens verzoeker sprake van machtsmisbruik en een schending van het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker meent dat “de gouverneur [...] een heksenjacht [heeft] geopend op de mensen die op een volkomen legale manier wapens hebben”. Verzoeker wijst er op dat de gouverneur eerder al heeft laten weten dat de lopende procedure tot herstel in eer en rechten hem niet interesseert en dat hij ook dergelijke beslissingen zal nemen nadat er eerherstel zal worden verleend.

Beoordeling

22. Het auditoraat besluit tot de ongegrondheid van dit middel op grond van de volgende overwegingen.

Verzoeker maakt op geen enkele wijze duidelijk hoe zijn kritiek, dat de gouverneur van de provincie West-Vlaanderen een heksenjacht zou hebben ontketend, zijn middel, waarin wordt aangevoerd dat de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel schendt, dienstig kan ondersteunen. Bovendien wordt ten aanzien van deze kritiek ook geen enkel stuk bijgebracht waaruit de feitelijke grondslag van deze kritiek blijkt. Voor zover verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing onredelijk zou zijn omdat de gouverneur ook beslist dat hij het recht verliest de andere wapens geregistreerd onder een model 9 onder zich te houden, wordt opgemerkt dat het beroep niet ontvankelijk is voor zover het gericht is tegen

dit onderdeel van de bestreden beslissing. Wat de beslissing betreft tot het niet ontvankelijk verklaren van de aanvraag van verzoeker tot hernieuwing van zijn wapenvergunning voor de twee overige wapens, kan er - aangezien de gouverneur hierbij niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikte - geen sprake zijn van een schending van het redelijkheidsbeginsel. Wat het feit betreft dat intussen een aanvraag werd gedaan voor herstel in eer en rechten, dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet betwist dat op het ogenblik van de bestreden beslissing nog geen herstel in eer en rechten werd verkregen. Het feit dat een aanvraag werd gedaan, doet niets af aan het feit dat verzoeker op het ogenblik van de bestreden beslissing in ieder geval niet voldeed aan de voorwaarden van artikel 11, § 3, 2°, *juncto* artikel 5, § 4, 1° tot 4°, van de wapenwet.

23. Verzoeker betwist deze conclusie niet. Hij beperkt zich immers in de laatste memorie tot een herhaling van wat hij ter zake heeft uiteengezet in zijn vroegere procedurestukken, zonder dat hij een andere visie op de beoordeling door het auditoraat weergeeft.

24. De Raad van State ziet geen reden om het anders te zien dan het auditoraat en bevindt aldus, de redenering van het auditoraatsverslag bijvallend, het vierde middel ongegrond.

E. Vijfde middel

Uiteenzetting van het middel

25. Verzoeker voert in een vijfde middel de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel. Hij stelt dat de manier waarop de gouverneur omgaat met alles wat wapens betreft ervoor zorgt dat er geen rechtszekerheid meer is in de provincie en dat het gerechtvaardigde vertrouwen dat elke burger zou moeten hebben in onze rechtsstaat diep geschonden is. Verzoeker meent dat hij erop mocht vertrouwen dat hij binnen een redelijke termijn een beslissing zou krijgen op zijn verzoek van 13 maart 2007, net

zoals hij erop mocht vertrouwen dat de gouverneur een correcte beslissing zou nemen, rekening houdende met de werkelijke feiten en correcte data en gegevens. Hij mocht er eveneens op vertrouwen dat de gouverneur een beslissing zou nemen over het voorwerp van de aanvraag, namelijk de vergunning van twee wapens model 4. Door over tien wapens uitspraak te doen, heeft de gouverneur niet alleen *ultra petita* geoordeeld, maar ook de grootste rechtsonzekerheid geschapen voor iedereen die nog enige vergunning voor een wapen aanvraagt.

Beoordeling

26. Het auditoraat besluit tot de ongegrondheid van dit middel op grond van de volgende overwegingen.

De kritiek die verzoeker in dit middel aanbrengt is identiek aan de argumenten die hij reeds heeft uiteengezet in de vorige middelen en die reeds ongegrond werden bevonden. Er kan dan ook verwezen worden naar de bespreking van de vorige middelen.

27. Verzoeker betwist deze conclusie niet. Hij beperkt zich immers in de laatste memorie tot een herhaling van wat hij ter zake heeft uiteengezet in zijn vroegere procedurestukken, zonder dat hij een andere visie op de beoordeling door het auditoraat weergeeft.

28. De Raad van State ziet geen reden om het anders te zien dan het auditoraat en bevindt aldus, de redenering van het auditoraatsverslag bijvallend, het vijfde middel ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negenentwintig juni tweeduizend vijftien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Kaat Leus,	staatsraad,
bijgestaan door	
Johan Pas,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Geert Debersaques